

romaan

Rene Denfeld

Lapse-
leidja

Originaali tiitel:
Rene Denfeld
The Child Finder
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusliku teosega. Nimed, tegelased, kohad ja vahejuhtumid on autori kujutlusvõime vili ja neid ei saa tõlgendada reaalsusena. Igasugune sarnasus päriselt aset leidnud sündmuste, asukohtade, organisatsioonide ning elus või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ester Eggert
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2017 by Rene Denfeld. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B09384320
ISBN 978-9949-82-642-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Arielile

I

Tegemist oli väikese kollase majaga tühjal tänaval. Selles oli midagi nukrat, kuid Naomi oli sellega harjunud. Ukse avas väikest kasvu noor ema, kes näis tunduvalt vanem. Tema näol oli pinges ja väsinud ilme.

„Lapseleidja,“ lausus ta tervituseks.

Nad võtsid istet tühjas elutoas diivanil. Naomi märkas kiiktooli kõrval laual hunnikut lasteraamatuid. Ta oli veendunud, et lastetuba on püsinud täiesti muutumatuna.

„Meil on kahju, et me teie tegevusest varem teada ei saanud,“ lausus isa, hõõrudes akna all tugitoolis istudes peopesasid kokku. „Me oleme kõike proovinud. Kogu selle aja...“

„Isegi selgeltnägija juures käisime,“ lisas noor ema nukralt naeratades.

„Kuulsime, et teie olete kadunud laste otsimises parim,“ märkis mees. „Ma isegi ei teadnud, et mõned uurijad ainult sellele valdkonnale keskenduvad.“

„Kutsuge mind Naomiks,“ lausus ta.

Vanemad silmitsesid teda tähelepanelikult: jässakas kehaehitus, päevitunud käed, mis olid ilmselgelt palju tööd näinud, pikad pruunid juuksed, relvituks tegev naeratus. Ta oli oodatust noorem – mitte vanem kui hilistes kahekümnendates.

„Kuidas te oskate neid otsida?“ küsis ema.

Ta naeratas säravalt: „Sest mina tunnen vabaduse väärtust.“

Isa pilgutas silmi. Ta oli tema loost kuulnud.

„Vaataksin hea meelega tema tuba,“ ütles Naomi paari hetke möödudes ja asetas kohvitassi lauale.

Ema juhatas ta läbi maja, samal ajal kui isa jäi elutuppa. Köök oli täiesti steriilne. Vanamoelise küpsisepurgi serva kattis tolmuhiht. Purgi servale oli kirjutatud: „Vanaema küpsised“. Naomi mõtiskles endamisi, et ilmselt pole vanaema siin juba ammu enam käinud.

„Minu abikaasa arvab, et peaksin uuesti tööle minema,“ lausus ema.

„Töö teeb head,“ ütles Naomi õrnal toonil.

„Ma ei saa minna,“ vastas ema ja Naomi mõistis teda. Pole ju võimalik kodust lahkuda, kui sinu laps võib iga hetk koju naasta.

Uks avanes kurbusest tulvil tuppa. Seal oli Disney-teemalise tekiga kaetud lai voodi. Terve rodu pilte seinal kujutasid lendavaid parte. Voodi kohal seinal oli kiri: „Madisoni tuba.“ Lisaks oli seal väike raamaturiil ja veidi suurem laud vildikate ja pliiatsitega.

Laua kohal rippus lugemisoskust tunnustav lasteaia diplom. Sellel seisis kiri: „Superlugeja“ ja lisaks kuldne täht iga

raamatu kohta, mida Madison oli kadumisele eelnenud sügisel lugenud.

Õhus oli tunda tolmu ja kopitust. Selles toas ei olnud keegi juba aastaid elanud.

Naomi astus laua kõrvale. Madison oli joonistanud. Naomi kujutles teda laua tagant püsti kargamas ja isa kannatamatute hüüete saatel autosse tormamas.

Laual lebas joonistus suurte punaste munadega ehitud jõulukuusest, puu kõrval seismas grupp inimesi: ema ja isa koos väikese tüdruku ja koeraga. „Minu pere“, ütles pealkiri pildi ülaseravas. Tegemist oli tüüpilise väikese lapse joonistusega. Inimestel olid suured pead ja kriipsujukude kehad. Naomi oli sääraseid pilte näinud sarnastes magamistubades kümnete kaupa. Iga pilt oli nagu noahoop otse südamesse.

Ta võttis laualt laia joonevahega kirjutamispäeviku ja sirvis kohmakaid, ent samas külluslikke värviliste joonistustega illustreeritud lehekülgi.

„Ta oskas oma vanuse kohta hästi kirjutada,“ märkis Naomi. Enamik viieaastaseid oskavad vaevu paar sõna moodustada.

„Ta on tark,“ vastas ema.

Naomi sammus avatud kapi juurde. Kapi sisemusest vaatasid vastu värvilised kampsunid ja värskelt pestud puuvillased kleidid. Ilmselgelt meeldisid Madisonile erksad värvid. Naomi libistas sõrmedega üle kampsunivarrukate. Ta kortsutas kulmu.

„Need kõik narmendavad,“ märkis ta.

„Ta kiskus neid pidevalt – neid kõiki. Harutas niidid lahti,“ lausus ema. „Üritasin teda alati takistada.“

„Miks?“

Ema vaikis.

„Ma üldse enam ei tea. Ma teeksin kõik, et...“

„Te ju mõistate, et ta on tõenäoliselt surnud,“ ütles Naomi õrnalt. Ta pidas alati paremaks see välja öelda. Eriti juhul, kui möödunud on nii palju aega.

Ema kivistus.

„Mina nii ei arva.“

Kaks naist vaatasid teineteisele otsa. Nad olid võrdlemisi ühevanused, kuid Naomi põsed pakatasid tervisest ning ema oli hirmust kurnatud.

„Keegi röövis ta,“ lausus ema kindlal toonil.

„Kui see tõesti nii oli ja me ta leiame, siis ei ole ta enam endine. Te peate seda mõistma,“ ütles Naomi.

Naise huuled värisesid: „Milline ta siis on?“

Naomi astus sammu edasi. Nad seisis nii lähestikku, et käed puutusid peaaegu kokku. Tema pilgus oli midagi lummavat.

„Ta vajab teid.“

Naomi kaldus arvama, et ei leiagi õiget kohta üles, kuigi vanemad olid talle andnud juhised ja koordinaadid. Must asfalt oli lumetõrjest märg ja teeserva palistasid lumevallid. Mõlemal pool autot laius lõputu avarus: tumeroheliste lumiste kuuske-dega kaetud mäed, mustad kaljurüngad ja valged jäised tipud. Ta oli sõitnud juba mitu tundi, olles võtnud suuna kõrgele Skookumi metsadesse, linnast kaugemale eemale. Maastik oli siin karm ja julm. Tegemist oli metsiku paigaga, mis oli liusti-kulõhedest tulvil.

Kuskil vilksatas midagi kollast: räbaldunud kollase lindi jäänused puu küljes.

Miks nad just siin peatusid? Selles paigas polnud midagi.

Naomi astus ettevaatlikult autost välja. Õhk oli kirkas ja külm. Ta hingas sügavalt sisse ja püüdis rahuneda. Järgmiseks astus ta puude vahele ja lasi end neelata pimedusel. Tema saapad krabisesid lumel.

Ta kujutles perekonda, kes otsustas veeta terve päeva jõulukuuske tooma sõites. Nad oleksid peatunud Stubbed Toe Creeki külas, et värskeid sõõrikuid osta. Seejärel valinuksid nad ühe mitmest iidsest teest, mis keerutades lumiste mägede vahele suundub. Sealt leidnuks nad endale selle erilise jõulupuud.

Lumi ja jää oli ilmselt kõikjal. Ta nägi vaimusilmas ema käsi auto ventilaatoril soojendamas ja roosas mantlis pisikest tüdrukut tagaistmel. Isa oli ilmselt juba veidi tüdinud ja tegi viimaks otsuse, et just siin on õige koht. Ta parkis auto teeserva. Ta avas pagasiruumi, et võtta käsisaag, samal ajal kui tema naine vaevaliselt puude vahele sumpas ja pisike tütar rutakalt ees minema lippas...

Kõik juhtus hetkega. Nii nad väitsid. Ühel hetkel oli Madison Culver oma vanemate kõrval ja järgmisel hetkel oli ta kadunud. Nad andsid endast parima, et lumes tema jälgi leida, kuid alanud oli torm ja nii pidid nad kabuhirmus teineteise embuses olema tunnistajaks jalajälgede haihtumisele tuisus.

Ametlike otsingute alguseks oli lumetorm sulgenud kõik kohalikud teed. Otsingud jätkusid, kui teed mõned nädalad hiljem uuesti avati. Kohalikud ei olnud midagi näinud ega kuulnud. Järgmisel kevadel saadeti sündmuskohale laibakoer, aga ka tema ei leidnud midagi. Madison Culver oli jäljetult kadunud. Eeldatavasti peitus tema surnukeha lume all või olid

loomad selle hävitanud. Metsas ei püsiks keegi kaua elus. Iseäranis mitte viieaastane roosas mantlis tüdruk.

Mõtiskledes endamisi, et lootus on üks imeline asi, suunas Naomi pilgu vaiksete puulatvade poole ja lasi puhtal külmal õhul täita oma kopsud. Tema töö kõige ilusam osa oli autasu elu näol. Ent kõige halvemal juhul oli autasuks üksnes kurbus.

Tagasi auto juurde pöördunud, haaras ta pakiruumist uued lumekingad ja seljakoti. Sooja jope oli ta juba varem selga, mütsi pähe ja paksud saapad jalga tõmmanud. Tema auto pagasiruum oli pungil riietest ja varustusest kõiksugu erinevatel maastikutel otsimiseks, alates kõrbest kuni mägede ja linnadeni. Ta hoidis kõike vajalikku alati käepärast.

Linnas üüris ta healt sõbralt ühte tuba tervest majast. Seal hoidis ta dokumente, materjale, rõivaid ja meeneid. Ent Naomi jaoks oli päriselu seal, kus ta parajasti mõnda juhtumit lahendas. See oli iseäranis selgelt tunda kohtades nagu siin. Ta oli läbinud metsikus looduses ellujäämise ning inimeste otsimise ja päästmise koolitusi, kuid kõige tähtsam oli siiski intuitsioon. Ka kõige metsikum padrik näis Naomi jaoks ohutum kui seest lukustatava uksega tuba.

Ta alustas täpselt kohast, kus Madison kadus, ja asus ümbrust analüüsima. Ta ei alustanud tavapärasest otsingut. Selle asemel kohtles ta seda paika nagu looma, keda tuleb lähemalt tundma õppida: kompida tema keha, mõista tema olemust. See loom siin oli külm ja etteaimamatu, kelles peitusid kõhedust tekitavad müstilised, ohtlikud paigad.

Kõigest paari meetri võrra puude vahele sammudes kadus tee täielikult. Kui Naomil ei oleks kompassi taskus ja jalajälgi

lumes, siis võinuks ta kaotada igasuguse suunataju. Kõrged kuused punusid tema pea kohale teki, mis kattis taeva pea täielikult. Kohati paistsid üksikud päikesekiired läbi puude, suunates maapinnale valguslaike. Ta adus, et selles paigas on eksida ja kaduma minna äärmiselt lihtne. Ta oli kuulnud lugusid inimestest, kes surid metsas vähem kui kilomeetri kaugusel teerajast.

Need puud olid kõik vanaldased ja lumega kaetud maapinnal kasvas üllatavalt vähe põõsaid. Lumi kuhjus punakate puutüvede vastu omapärastesse mustritesse. Maapind tema ümber tõusis ja langes – laps võis siin minna mistahes suunda ja kaduda vaid paari hetkega.

Naomi õppis alati esmalt armastama maailma, kus laps oli kaduma läinud. See meenutas talle sõlmes kõie hoolikat lahtiharutamist. Bussipeatus viis autojuhini, mis omakorda viis põhjaliku heliisolatsiooniga keldrini. Ääreni veest tulvil kraav viis jõeni, kus kaldal ootas kurbus. Või tema kõige kuulsam juhtum: poiss, kes oli kadunud kaheksa aastat varem ja leiti kooli sööklast, kust ta algselt kaduma läkski. Ainult et kümme meetrit madalamalt, kuhu tema röövija, öövahetuse turvamees vana katkise boileri taha laoruumi salajase kambri oli rajanud. Enne kui Naomi kooli ruumiplaani dokumendid välja nõudis, ei teadnud selle ruumi olemasolust keegi.

Iga kadumispaik oli omalaadne portaal.

Sügaval metsas sai padrik järsku otsa ja Naomi ees avanes säravvalge järsak. Selle põhjast vaatas lumi talle monotoonselt vastu. Eemal kerkis maapind peadpöörivalt kõrgeteks mägedeks. Taamal meenutas külmunud kosk ründavat lõvi. Puid kattev valge kiht tekitas lausa taevaliku olustiku.